

Diskbänksrealism med en skruvad touch

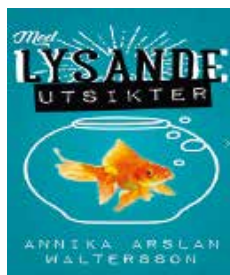
Med lysande utsikter av Annika

Arslan Waltersson.

Antal sidor: 279

Förlag: Annika Arslan Waltersson

Utgivningsår: 2016

Den här boken utspelar sig på en arbetsförmedling i Borås under en höst och vinter. Det kanske inte låter så sexigt och det är det inte heller. Det är ändå faktiskt en något otippat rolig miljö att skildra i en roman och om detta varit en film hade jag nog kallat den diskbänksrealism med en skruvad touch. Boken berättar om Gunilla, en medelålders något rundlagd änka, som jobbar som arbetsförmedlare och kämpar med tillvaron efter en längre sjukskrivning för utmattningsdepression. Hon får en ny kollega som hon inledningsvis ska handleda, Margit. Margit är en ung och ambitiös tjej med rött hår, gröna kläder och en dövd arbetslös sambo, Calle. Vi får följa de båda kvinnornas kamp mot regler och begränsningar i systemet som de båda, var och en på sitt sätt, tacklar lite utanför boxen vilket senare får konsekvenser, både positiva och negativa. Boken är välskriven

och har ett väldigt brokigt och fint persongalleri. Vi får lära känna Gunilla, Margit, Calle samt deras anhöriga och kunder på Arbetsförmedlingen. Var och en med egna bakgrunder, tankar och funderingar i ett socialrealistiskt och byråkratiskt Sverige. Författaren väver in händelser såsom tsunamin i Thailand och berättar om hur individer fortfarande bär på minnen därifrån. Margits sambo Calle har blivit dövd efter en olyckshändelse i tonåren och är nu teckenspråkig. I bokens eftertexter kan man läsa att det finns en verklighetens Calle som dykt upp som "gubben i lådan" och svarat på många av författarens frågor. Calle beskrivs i boken som en individ som alla andra. Jag hade, speciellt i början av boken, svårt att se och föreställa mig hur han uttrycker sig på teckenspråk utifrån de beskrivningar som finns vilket gjorde att jag tidigt i läsningen drog slutsatsen att författaren inte själv är teckenspråkskunnig. Däremot finns det andra mer trovärdiga beskrivningar av Calles och Margits kommunikation och hur ögon och kroppsspråk används. Jag kan inte relatera till alla Calles funderingar kring sin dövhet och hörandenormer, men så är ju döva ingen homogen grupp heller och tur är väl det.

YLVA BJÖRKLUND

Fin historia om dysfunktionella bröder

Min bror monstret

Författare: Mårten Sandén

Antal sidor: 172

Förlag: Rabén & Sjögren

Utgivningsår: 2016

När morsan dör och farsan försvinner blir femtonåriga Benjamin föräldralös och tvingas träda in i föräldrarollen eftersom han blir lämnad ensam med sin döva, funktionshindrade storebror. Storebror utgör en stor del av boken men har inte ens ett tilltalsnamn i boken. Han kallas bara för min bror. Alla är rädda för storebror eftersom han är enorm, ser farlig ut och har ett stenansikte i alla situationer. Det är bara Benjamin själv som vet att storebror i själva verket knappt klarar av något. Han kan inte åka buss, kan inte laga mat, behöver hjälp med tandborstningen och nattningen. Bröderna har inget etablerat teckenspråk, de använder bara enkla tecken som de lärt sig av damen på institutet. När tecknen inte räcker till hittar Benjamin på egna. Benjamin, ensam och mobbad kille, råkar hamna i fel krets. Men

när han upptäcker att gangstermedlemmarna blir rädda när de möter hans storebror börjar han se det som en tillgång. Genom att han lånar ut sin storebror vid farliga "möten" och säger till honom vad han ska göra med hjälp av hemliga tecken tjänar de plötsligt mycket pengar. Storebror blir en typ av livvakt och "svarar" andra gangstermedlemmar genom att nicka vid rätt tillfälle när Benjamin sparkar lätt på hans fot. Det har de övat på hemma. Men sen börjar det gå åt fel håll.

Min bror monstret är en fin historia om relationen mellan två dysfunktionella bröder. Boken handlar om en ung kille som tvingas bli vuxen och ta ansvar, fattigdom och längtan efter kärlek. Författaren Mårten Sandén förklarar för DT att han ville att bröderna skulle kunna kommunicera med varandra, trots storebroderns funktionsnedsättning, så han funderade på hur han skulle lösa det. "Dövheten och teckenspråket blev en lösning inte bara på det problemet, utan också på hur de skulle kunna hålla broderns kärleksfulla natur hemlig för omvärlden. Dessutom tyckte jag att det "hemliga" språket förstärkte brödernas relation, och även att det gjorde brodern mer kompetent", skriver Mårten Sandén i ett mejl.

MOA GÄRDENFORS

Missa inte Desirée Stensdotters boktips på dovastidning.se